

Verhalen uit de dag- en nachtopvang in Doetinchem

Vaak bu -je te bange

Doe maar normaal dan doe je al gek genoeg.

Onbekend maakt onbemind.

Het is een ver van mijn bed show.

Ontwrichting is niets van dit alles, ontwrichting overkomt ons allemaal.

Herstel van ontwrichting gelukkig ook.

We kennen allemaal wel iemand in onze omgeving die hersteld is van een pijnlijke scheiding, het verlies van werk, van ziek zijn.

En als we goed om ons heen kijken, kennen we ook allemaal wel iemand met een psychische kwetsbaarheid, een psychiatrische diagnose, een middelenafhankelijkheid.

Mensen in herstel.

Soms zie je ze zelfs als je in de spiegel kijkt.

Vaak bu -je te bange

Maar als je onze mensen leert kennen, zijn ze net als u en ik.

Mensen met een verhaal, een geschiedenis.

Mensen met een wens voor de toekomst.

Zij lijken op ons, zijn gelijk aan ons.

Met dit boekje willen wij onze mensen een gezicht geven. Een punt van herkenning, niet ver maar dichtbij. Voor u in de rij bij de kassa, als chauffeur voor uw naaste die naar de zorgboerderij wordt gebracht, als initiatiefnemer van warme jassen Winterswijk waar u misschien wel gebruik van moet maken, als oud klasgenoot, voormalige collega of toekomstige naaber.

Mensen zoals u en ik.

“Dat mensen mij accepteren, op elkaar letten. Dat doe ik namelijk zelf ook”

Wil je je voorstellen?

“Mijn naam is Donny, ik ben 46 jaar en kom uit de Achterhoek. Ik ben inmiddels al een paar jaar bij IrisZorg. Ik denk zelf een jaar of 6. Ik heb ook bij IrisZorg gewoond, maar dat ging niet zo heel goed. Ik denk dat dit komt door een aantal beroertes die ik heb gehad, daar kon ik nog niet zo goed mee omgaan. Daarom raakte ik vaak in conflict. Ik wil niet over mijn verleden vertellen, dat is namelijk een heel verhaal.”

Donny, jij slaapt niet binnen bij de opvang, hoe komt dit?

“Dit komt omdat ik een andere eigen slaapplek heb gevonden. Ik slaap daar, zonder dat andere mensen dit weten. Het is daar namelijk lekker rustig en ik kan gaan slapen wanneer ik dat wil. Bij de opvang kun je pas om 22.00 uur naar binnen. Eerder kun je niet gaan slapen, en daar zijn ook veel prikkels. En bij mij zijn er ook geen regeltjes, ik kan er gewoon lekker slapen. Maar ik ben nog wel steeds dakloos. Overdag ben ik iedere dag bij de dagopvang, daar kom ik altijd lunchen, douchen en kleren wassen. Warm eten doe ik niet zo vaak. Ik kom ook bij de hulpverlening als ik vragen heb.”

Hoe zou de ideale opvang eruitzien voor jou?

“Ik vind het belangrijk dat mensen rust krijgen. En dat mensen zelf kunnen kiezen wanneer ze gaan slapen. Verder vind ik de privacy ook erg belangrijk. Een Tiny huis zou voor sommige mensen mooi zijn, maar voor mezelf zit ik nu goed. Maar als mijn plek weg is zou ik heel graag een Tiny huis willen hebben, helemaal op mijzelf. Dat komt dan ook normaler over alsof je een huurhuis hebt.”

Hoe ziet je dag eruit?

“Drinken doe ik altijd als ik wakker word, dan heb ik nog wat bier over van de avond tevoren om mijn medicijnen in te nemen. Dan loop ik naar het station en naar de opvang, dan hang ik rond, drink een biertje en ga dan in de avond vroeg slapen op mijn plekje. Ik vind mensen om mij heen erg belangrijk, die zoek ik ook op. Mijn leven hoe het nu is ben ik erg tevreden mee.”

Wat vind je leuk?

“Ik hou van Feyenoord, daar kijk ik naar op tv, maar dat is maar een paar dagen in de week. Verder hou ik heel erg van harde housemuziek; bambambambam...”

“Ik vind mensen om mij heen erg belangrijk, die zoek ik ook op.”

heerlijk vind ik dat, het liefste maak ik zelf die muziek, dat heb ik vroeger ook gedaan (Donny's ogen beginnen helemaal te stralen). Helaas kan ik door mijn beroertes dit nu niet meer doen, want ik ben halfzijdig verlamd geraakt. Het hebben van 1 arm heeft hier niks mee te maken, daar ben ik mee geboren dus ik mis dat niet.”

Waar ben je goed in?

“Ik ben goed in overleven, en ik kan goed met andere mensen omgaan.”

Wat vind je belangrijk aan de buurt waarin je woont?

“Dat mensen mij accepteren, op elkaar letten. Dat doe ik namelijk zelf ook.”

Zou je ooit willen gaan werken?

“Ik ben 100% afgekeurd, dus dat kan ik niet meer.”

Wie zijn er belangrijk voor je?

“Mijn moeder is erg belangrijk voor mij, daar heb ik ook veel contact mee.”

Wat is je droom?

“Uit de schuldsanering en dan budget-beheer. Dat lijkt mij heel fijn. En dat ik dan bij mijn eigen geld kan, en iemand mij helpt met de rekeningen te betalen.”

Wat zijn je toekomstplannen?

“Ik zou graag een vrouwtje willen tegenkomen, maar dan eerst een stabiele basis willen hebben.”

Zijn er nog dingen die je wilt zeggen?

“Ik heb wel eens conflicten gehad met IrisZorg, maar zij hebben mij nooit laten vallen.” ■

Opladen tijdens je werk

Als Eline (51) in haar bus rijdt, dan is het even haar wereld. Er is niemand om haar heen. Ze luistert naar haar eigen muziek. Ze laadt even op. Maar het is eigenlijk te kort. Want dan komt ze weer bij de opvang en komt die realiteit weer binnen. Dat doet wat met Eline, ziet haar persoonlijk begeleider. "Ook op één slaapzaal slapen tussen allerlei vrouwen. Er is gewoon geen plek om even helemaal alleen te zijn. Je kunt niet eerder naar bed gaan, want je bent afhankelijk van de tijden."

Eline is een moeder van drie kinderen, een tweeling en nog een dochter. Ook had ze een hond en een kat. Door een malafide bewindvoerder die haar huur niet betaalde bleek ze drie maanden huurachterstand te hebben en werd ze haar woning uitgezet. Ze kwam eind 2022 op straat te staan.

Weg met werk

Eline werkt nu bij een vervoersbedrijf. Ze maakt dagelijks en soms ook in het weekend ritten. "Dan ben je de hele dag weg en kun je ook echt even helemaal alles vergeten. Dan zit je gewoon in die wereld, dat is dan zo anders."

Geleefd

Eline: "Ik merk dat ik word geleefd in de opvang. Je hebt nooit een moment voor jezelf. Je kunt niet kiezen welke muziek je graag op hebt. Je bent niet de baas over de afstandsbediening en dat je languit op de bank kunt liggen." Haar persoonlijk begeleider benadrukt

hoe goed het daarom is dat ze in deze situatie een baan heeft gekregen.

Eline: "Ik sta om 5:30 uur op, maar ik kan pas om 22:00 uur naar bed. Wat ik heel vaak heb, dan ben ik terug en zou ik heel graag even willen liggen rusten in de middag. Of net voor het eten als ik terugkom. Dan heb ik een moment van, laat mij maar even. Maar dat kan helaas niet. En als ik dan eenmaal in bed lig, dan slaap ik meteen. Ik ben gewoon kapot."

Springplank

Er is nu wel uitzicht op een woning, wat je de springplank noemt. "Dat is een woning waar je verblijft en wat ik begrepen heb, heb je een gedeelde badkamer en een gedeelde keuken. Maar wel een eigen kamer. Van daaruit kijken ze naar jouw wensen voor een eigen woning. Binnen acht maanden tot een jaar, heb ik kans op een eigen woning."

“Ik merk dat ik word geleefd in de opvang. Je hebt nooit een moment voor jezelf.”

Eline houdt ervan om creatief bezig te zijn, al lukt dat niet altijd nu ze thuisloos is. “Ik heb heel veel creatieve dingen, veel creatieve spullen, maar die staan allemaal in de opslag en de Stadskamer, omdat het vrij dure spullen zijn. Die wil ik hier niet hebben, wetende dat er in het verleden zoveel weg is gehaald. Ik teken en schilder graag. Haken vind ik heel leuk, maar daar kom ik nou allemaal niet aan toe. Ik vind er de rust niet voor.”

“Ik denk dat ik ondanks alles positief blijf. Ik ben niet iemand die makkelijk opgeeft.” Haar persoonlijk begeleider vult aan: “Ik vind je ook heel goed met mensen. Je hebt ook oog voor mensen die even troost nodig hebben. Daar heb je aandacht voor.” ■

“Het is mijn leven niet”

Hans (79) komt uit de Achterhoek en werkte in Canada vanaf zijn twintigste als werktuigbouwkundige. Hans woonde tot ongeveer zijn 60^e jaar in Canada. Hij was daar getrouwd en heeft daar een gezin gesticht. Hans heeft veel gereisd in zijn leven. De laatste 2,5 jaar verblijft hij tegen zijn zin in in Nederland. Hij had een mooi huisje in de Achterhoek, en heeft naar eigen zeggen te vroeg de huur opgezegd, omdat hij terug zou gaan naar het buitenland. Daardoor is hij zijn huurhuis verloren en raakte hij dakloos.

Grotere opvang met eigen plek

“Voor sommige mensen is de opvang misschien niet erg, maar voor mij is het een hel. Het is mijn leven niet. Dit is het minste wat ik ooit heb meegemaakt. Ik kan mijn dingen niet doen. Hier doen ze wel wat nuttig is, ze geven je onderdak en eten, je kunt van alles gebruiken, zoals een wasmachine en een droger.

Ik vind alleen dat de opvang groter moet worden en dat ze mensen moeten splitsen in mensen die wel alcohol en drugs gebruiken en tussen mensen die geen verslaving hebben. Dat vind ik heel moeilijk. In een slaapzaal met meerdere mensen is het nog erger. Ik wist ook niet dat de ellende zo groot was en dat in Nederland. Ik ben eerder ook op een andere opvang geweest, in een andere plaats. Het was daar heel anders dan hier. Ik had daar een grote kamer in een huis. Een bed en een kast en meer is ook niet nodig. En een tafentje dat je kan zitten. Daardoor had ik privacy wat heel belangrijk is.

Ik werk nog wel. Ik heb eigenlijk verder niets meer in Nederland. Ik heb geen contact met mijn familie. Ik heb vier kinderen waar ik sporadisch contact mee heb. Drie wonen er in Tsjechië waar mijn ex-vrouw woont en één in Nederland.

Weer uitvliegen

Mijn droom is binnenkort hier heel snel weg te zijn en weer mijn eigen dingen doen en terug naar het buitenland.

Ik heb nog geen beslissing genomen waarheen. Ik denk tussen Oostenrijk, Zwitserland en in de winter een eiland,

“Ik wist ook niet dat de ellende zo groot was en dat in Nederland.”

maar zover ben ik nog niet. Verder zou ik nog wel een keer willen motorcrossen, ik was vanaf mijn 13^e jaar al aan het crossen en ben in de top 10 van de beste van Nederland geweest.” ■

'Het maakt uit wie je in je leven hebt en waar je bij hoort'

Inmiddels werkt Achterhoeker Joost meer dan 16 jaar bij IrisZorg. Hij vertelt enthousiast over de tijd dat hij 'aan de frontline' van de opvang stond. "Wij ontmoeten dagelijks zo veel mooie mensen! Mensen die op achterstand zijn geraakt." Volgens Joost maakt het uit wie je in je leven hebt en waar je bij hoort. Wanneer naasten uit beeld zijn of mogelijkheden beperkt, stapt IrisZorg bij. "Het is elke keer weer bijzonder te ervaren hoeveel invloed wij op het herstel van cliënten kunnen hebben, als wij blijven aansluiten bij de werkelijke behoefte van de ander. Eigen regie en gelijkwaardigheid zijn altijd het uitgangspunt. De krachtwerkmethodiek, motiverende gespreksvoering en de inzet van ervaringsdeskundigen zijn onze leidraad en helpen ons hierin."

Als coördinator zorg faciliteert en begeleidt Joost tegenwoordig het team van collega's op de opvang. Hij is ervan overtuigd dat het niet relevant is in welke omstandigheden iemand verkeerd om diegene te motiveren en te inspireren om uiteindelijk tot herstel te komen. "Het draait in deze gesprekken altijd om de ander. Je wilt erachter komen waar diegene zijn bed voor uitkomt, waar hij enthousiast van wordt. En wie hem daarbij kan ondersteunen."

Zoeken naar die ene kans

Op de vraag wat Joost uitdagend vindt in zijn werk, zegt hij: "Tegenwoordig

word ik betrokken als een traject dreigt te stagneren, dan moet je natuurlijke mensen aanspreken op hun verantwoordelijkheid. Het is de kunst oprecht te blijven, te zoeken naar die ene kans die nog niet geprobeerd is." Is dan alles rozengeur en manenschijn? Joost lacht bij deze opmerking. "Nee, zeker niet! Ons werk betekent vaak een hoop voor iemand die bij de opvang komt, maar de omstandigheden in de opvang maken onze aanpak minder effectief."

Eigen plek noodzakelijk voor herstel

"Tot rust en tot jezelf komen is een

belangrijke factor bij herstel, maar er is amper iemand die werkelijk goed kan slapen op de nachtopvang. De prikkels en de onrust zijn enorm op een kleine slaapzaal met 8 mensen in stapelbedden, soms speelt ook de angst mee dat je bestolen wordt tijdens je slaap. Er zijn meerdere mensen die ervoor kiezen om niet op de opvang te slapen

of die er niet in slagen om te slapen in deze onrust. Het Nationaal Actieplan Dakloosheid geeft een helder beeld over een eigen plekje waar ieder mens op zou mogen rekenen.”

Vertrouwen

Maar Joost wil niet droevig eindigen, hij wil hoop uitstralen. “IrisZorg doet het voor de mensen. Wij hebben een mooi aanbod; naast de opvang en beschermd wonen bieden wij preventie, verslavingsbehandeling, dagbesteding en hebben we een groot aanbod vanuit IrisCovery.” Joost blijft erop vertrouwen dat de opvang in de komende periode gaat verhuizen naar een nieuwe plek. “Eentje waar onze mensen beter kunnen werken aan hun herstel.” ■

Tot rust en tot jezelf komen is een belangrijke factor bij herstel, maar er is amper iemand die werkelijk goed kan slapen op de nachtopvang.

“Een eigen plekje is een must”

Wesley (39) verblijft zo'n twee maanden op de opvang. Hij is voor de tweede keer hier. De eerste keer kwam hij na zijn scheiding op de opvang. Daarna ging hij naar een kliniek vanwege zijn alcoholverslaving en nu is hij weer terug. Klaar om een huisje voor zichzelf te vinden.

Denken om anderen

Wesley is een actieve en sociale man, zoals zijn begeleider hem ook ziet. Hij heeft altijd een leuke baan gehad en is jarenlang actief lid geweest van de vrijwillige brandweer in de Achterhoek. Hij is iemand die goed zijn gevoelens en gedachten kan verwoorden. Wesley

“We zijn open en eerlijk tegen elkaar. Iedereen heeft zijn eigen verhaal.”

vindt het belangrijk dat je er het beste van maakt en denkt ook om anderen. Zo vindt hij het eigenlijk niet kunnen dat vrouwen op een andere locatie slapen - op de Kapoeniestraat - en daardoor 's nachts door het centrum moeten. Terwijl de mannen al op de Ambachtsstraat slapen en daarmee boven de dagbesteding. "Dat is de omgekeerde wereld."

"Iedereen heeft zijn eigen verhaal"

Iedereen zit in de opvang met een reden, ziet ook Wesley. "Je maakt leuke dingen mee en soms minder leuke dingen, maar je moet elkaar in zijn waarde laten. Ik vind dat wij best een mooi clubje hebben hier op de Ambachtsstraat. We zijn open en eerlijk tegen elkaar. Iedereen heeft zijn eigen verhaal."

Het liefst gaat hij naar buiten, wandelen of een stukje fietsen. Zo ziet hij het ook voor zich als hij een nieuwe woning heeft. "Voor mij is het belangrijk dat ik ergens woon waar rust is. Rust en mooie plekken waar je naartoe kunt gaan als je vol zit. Gewoon een fiets pakken en in de omgeving fietsen. En ik mag ook graag lekker rondscheuren op mijn mountainbike."

Brandweer

Contact met de burens moet groeien, maar sociaal als hij is als Lichtenvordenaar, ziet zijn begeleider het wel goed komen. Maar eerst een eigen plekje. "Dat is voor mij een must. En het liefst dan aan de slag als beroepsbrandweer. Ik heb de papieren, nu alleen nog solliciteren." ■

Dorinda ziet allerlei verschillende mensen op de nachtopvang in Doetinchem

**“In de nachtopvang komen mensen uit alle lagen van de samenleving.”
Persoonlijk begeleider Dorinda uit Winterswijk is aan het woord. Ze werkt
ruim vijftien jaar in de dag- en nachtopvang van IrisZorg.**

“Ik werk hier met plezier, omdat wij zo’n diverse populatie hebben. Er komen mensen die zijn opgegroeid in een gezin waarvan de vader burge-meester was of mensen van wie de vader zelf in de opvang zit. Mensen met psychiatrische problemen, mensen die pech hebben of mensen met een verslaving. We hebben echt alles door elkaar en dat maakt het werk heel gevarieerd en onvoorspelbaar. Daar houd ik van.”

Wanneer is jouw dag compleet?

“Het is een heel simpel voorbeeld. Ik heb zojuist wat interviews afgenomen bij cliënten en dan bedanken mensen mij voor het afnemen van het interview. Dat stukje aandacht wat je dan extra hebt gegeven, gewoon aan tafel, één op één. Zoiets simpels maakt hen blij. Het hoeven niet altijd hele grote successen te zijn.”

Wat zijn voor jou de grotere successen op de nachtopvang?

“Als mensen langzaam grip op hun leven krijgen, in herstel komen. Ik maak die hele periode van herstel mee. Ik zie iemand steeds sterker worden en steeds meer zijn eigen mening vormen, zijn eigen wil, zijn eigen weg kiezen. Dan kan beschermd wonen zijn of een eigen woning. Dat maakt niet uit. Het gaat erom dat mensen ergens naartoe gaan waar ze naartoe hebben gewerkt.”

Wat kan volgens jou beter aan de huidige nachtopvang?

“Een stukje privacy, dat schort hieraan. Mensen worden constant geprikkeld, hebben constant allerlei triggers om zich heen. Ze hebben nooit rust. Ze kunnen niet een keer ergens in een hoekje gaan zitten waar niemand is, met je eigen muziekje op en een boek

“Ik zie iemand steeds sterker worden en steeds meer zijn eigen mening vormen, zijn eigen wil, zijn eigen weg kiezen.”

lezen. Ik noem maar wat. Of zoals iemand zojuist antwoordde: ‘s avonds neerploffen op je bank en jij bent de baas over de afstandsbediening in plaats van vijftien anderen. Ik vind dat onze cliënten daar recht op hebben; op een opvang waar meer ruimte is, waar je elkaar niet zo in de weg zit.”

Hoe is de dagbesteding van cliënten uit de nachtopvang?

“We hebben een goede dagbesteding voor sommige mensen. Er is arbeidsmatige dagbesteding, dat betekent dat cliënten kunnen wennen, in een ritme kunnen komen. Al moet ik zeggen, bij ons zitten cliënten in een ritme, omdat ze tussen 22:00 en 23:00 uur

al op de nachtopvang moeten zijn en altijd 's morgens om 8:30 uur het pand moeten verlaten. Het gaat hier om simpel werk, bijvoorbeeld assemblage. Voor sommige mensen is dat prettig werken. Wat ik graag zou zien is dat wij ook een dagbesteding hebben op creatief en op maatschappelijk vlak. En dan bedoel ik dat wij verbinding hebben met bijvoorbeeld een kledingbank en een voedselbank waar cliënten werken, want waarschijnlijk maken zij daar in de toekomst ook gebruik van."

Wat heeft je in je werk geraakt?

"Toen ik hier kwam werken was er een jonge man op de nachtopvang die echt van de straat kwam. Hij leefde op straat, schelde van alles bij elkaar, gebruikte drugs en kon niet fatsoenlijk praten. Maar toen kwam zijn vader ook bij ons. Ik zag waar de jonge man vandaan kwam. Hij had geen opvoeding van zijn vader kunnen krijgen. De jongen kon niet eens met mes en vork eten, bij wijze van. En toen dacht ik: daar ga ik voor! Die jongen had nog nooit een huis gehad. Hij had nog nooit iets gehad waarvoor hij moest vechten. Hij vond uiteindelijk een appartementje en hij was zo gelukkig. Hij ging daar zo zorgvuldig mee. Dat was heel mooi om te zien. En iets heel anders. We hebben een keer een uitje gemaakt met een bus naar Scheveningen, naar zee. Enkele mensen hadden nog nooit de zee gezien. Die reactie..

Dit zijn dingen waar ik met plezier en trots op terugkijk.

Waar ik verder erg trots op ben is dat mijn werkgever ook openstaat voor ervaringsdeskundigen, zowel voor familie als cliënten. Het wordt belangrijk gevonden dat cliënten na een herstelperiode ook de gelegen-

"Waar ik verder erg trots op ben is dat mijn werkgever ook openstaat voor ervaringsdeskundigen.

heid kunnen krijgen om bijvoorbeeld als werknemer te werken bij IrisZorg, dit is een echte toevoeging. Verder zie je dan de herstelreis die de cliënt meemaakt. Op deze manier is onze cliënt van 10 jaar geleden, in herstel een vrijwilliger binnen de dag- en nachtopvang geweest. Heeft daarna een BBL opleiding via IrisZorg kunnen doen, zodat hij nu onze collega is bij de Ambulante Hulpverlening, en ook werkzaam is als ervaringsdeskundige. Inmiddels volgt hij er nog een HBO opleiding bij, en wordt hij vader. Wie maakt zulke mooie ontwikkelingen nou mee op zijn werk!" ■

“Ik voel gewoon de kracht weer in mijn lichaam terugkomen”

“Ik heb zeventien jaar bij mekaar op straat geleefd”, vertelt Thijs (43) uit de nachtopvang in Doetinchem. Hij heeft veel meegemaakt waardoor hij een stormachtig leven heeft geleid.

“Ik heb moeilijke relaties achter de rug en ook PTSS door een traumatische ervaring uit het verleden. Ik ben veel in de gevangenis gekomen. Ik heb ook een hoop geleerd. Zo heb ik een agressietraining gedaan, en elke keer probeer ik er wat van te maken. Maar soms ging het weer mis.

Mijn familie zie ik niet meer, want wat ik ook doe, het is toch nooit goed in hun ogen.

Rust

Ik ben graag alleen. Soms wil ik niet het gezeur van een ander aanhoren. Ik trek het liefst de deur achter me dicht om tot rust te komen. Maar dat gaat helaas niet op de nachtopvang. Dan ga ik het liefst naar buiten, op een bankje zitten. Daar kan ik wel alleen zijn.

Mijn dagen en de structuur daarin geven me een hoop rust. Gewoon de dag starten met een bakje koffie drinken, middag lunchen en 's avonds dineren en dan later op de avond naar bed. Hierdoor voel ik gewoon de kracht weer in mijn lichaam terugkomen.

Kunstenaar

Als er een nieuwe plek komt voor de nachtopvang, zou het mooi zijn als daar een soort werkplaatsje is of zo. Een gezamenlijke plek om te zitten, gewoon een woonkamer en eigen kamertje met eigen voorzieningen, zodat je geen last hebt van een ander.

Als er een nieuwe plek komt voor de nachtopvang, zou het mooi zijn als daar een soort werkplaatsje is."

Ik maak graag dingen. Eigenlijk ben ik gewoon een soort kunstenaar. Zo heb ik van een oude melkkar eens een aanhangwagen voor mijn scooter gebouwd, van allemaal metalen delen.

'Alleen zijn is juist goed voor mij'

Ik heb nog wel wat hulp nodig bij de administratie, daar ben ik niet zo'n held in. Ik moet heel veel moeite doen om van die brieven te lezen met al die ingewikkelde woorden. Ik ben verder heel netjes. Toen ik mijn eigen huis nog had, was alles opgeruimd. Ik heb mezelf altijd netjes verzorgd. Mensen dachten weleens dat ik eenzaam was, maar alleen zijn is soms juist goed voor mij. Door veel prikkels raak ik in de stress. Het liefst woon ik in een eigen huis of appartement. Ergens buitenaf, op een mooie boerderij." ■

IrisZorg zet zich in voor jongeren en volwassenen die grip op hun leven willen krijgen. Problemen op het gebied van verslaving en wonen in combinatie met werk, financiën en relaties kunnen ertoe leiden dat het leven anders loopt dan gewenst. Onze zorgtrajecten richten zich op het versterken van de eigen kracht van mensen. De omgeving betrekken we hier nauw bij. IrisZorg biedt zorg bij mensen thuis en op 60 locaties in Gelderland, een deel van Overijssel en Flevoland.

WWW.IRISZORG.NL

IRISZORG